

Правда письмо наукове и литературне. Рочник другий -1868.pdf/244

Експортується з Вікіджерел в 5 серпня 2024 р.

Ця сторінка ще не вичитана

— 236 —

савь їхв, то жь у саму пору, коли мавь бути ви пущений на волю. Послідовати мала для него переважна, довго нимь вижидана хвиля, одзискання найбільшого добра вь світі — свободи. Не дивь про те, що вь отсю перехідну пору, живіце якь коли то, ноставали чорні образи довголітнєї неволі вь дунші кобзаря напого. Вь подібній порі властива серцямь людей ненависть, жажда мєсті, незаснітила Тарасового духа. Рабські тільки душі — палають мєстю и ненавистю, проти своїхь гнобите лівь. Здоровий, ненрокажений духомь ще не сту пнвь кобзарь нашть на волю, а вже жь по такт, великихь мукахь і вьстрепенулася велика душа вго.

На висказанне своїхь високихь вь терпкімь горю нажнлихь мислей, поеть нашь не мігь обду мати придатніщюї події зь истории, надь гонення першихь Християнь Неофітівь, за часівь Нерона. Вь цілій истории людського роду, немає поривні щого явління. Вь крайній идольській мерзоті своїй погружений Римь боретця зь вірою християнською, що спасти має запропанщений людь одь норовой пагуби. Настав Неронь, у которого лицю скопи чилася ціла грязь розпусти, необычайності, сказано гілтайський нетворь у цілій доконалості. За єго бісноватого правління, 61 року п. Хр. наставь зві сний великий пожарь вь Римі. Після сєго пожару, наступило прокажене гоненне Християнь, на кото рихь лютий

безумний Неронь склав провину. Римський історик Тацит страшеними словами описує отсі гонення. Мучили Християнь зь великою наругою; убирали їх вь звірячу кожу, тровили псами, або на хресті розпинали. Де-яких обливали смолою и запалили вечеромь неначе свіщу. Изь такихь-то мук'ь та гонений заводивь Неронь певний родь празниківь для поганського Риму. Укази на гонення Християнь обновивь двіста лїть пізніше, імператорь Деций, (249 — 251.), наслідникь Пелипа.

Не було те цілею кобзаря нашого, вірнимь історичнимь оповіданнемь, зьобразити намь ті жостокі гонення. Задля того, мішаючи нарочно одно гоненне зь другимь, говорить на вступі своєї поеми:

Либонь за Деція-царя, Чи за Нерона-сподаря, Сказать вапевне не зьумію, Нехай за Нерона.... (Уст І. в. 26—29.)

Дальше, напоминаючи нь дневнику своїмь про НеоФіти називає їх в самь ніби поемою. И дійсно, скриваючи політичну ціль підь образомь Неофітівь, багацько тимь робомь піднісь стійність тої поеми. Хотнї нескоро пропадуть розпинателі народні и грядущі Тирани, завсігди Неофіти для самої великої вещи своєї и глибокихь мислей позістануть у нашій літературі дорогоцінною. поемою. Не одна зболіла душа, не одно зболіле серце вь далекімь нашімь поколінню найде у нихь пільгу та й сиокріпитця вічною великою правдою.

(Дальше буде.)

ДУМКА

І знов нудьга мов рясою ченця Укрила серденько,
повнісіньке отрути. Мовчи, бездольнее! Не довго нам тут
бути, — Дотягнемо як небудь до кінця.

Пора сночить: уже прийшла зима Непрохана лягла,
скувала все морозомь. Середь могиль ми зупинились
возомь, БО й світла вь каганці нема!

Чого бажать? розбилися гадки, И бурею поламане все
гілля; Відгадані всі загадки, прислівья И потолочені
найкращі квітки.

Була весна, — надія розцвіла, М рідний брать пізнавь
рідного брата, И працею заворушилась хата На користь
рідного села !

Була доба! — минулися святки И хуртовиною розкидана
отара : Такь надь садкомь, бува, біжить півнішня хмара,
И смалить цвіть , и розкида листки,

•

Генпманець.

КОЛЬКА МЫСЛЕЙ ИЗБ ФИЛОСОФИИ. (Написав ь Кл. Г.)

Назва „темнераментъ“ вѣшла од Гипократа, котрый утверждавъ, що Физична и психична особеннѣсть чоловѣка новстае черезъ мѣпианину (хрданс *temperatura*) чотнрохъ головнѣхъ сокѣвъ чоловѣчого тѣла, котрѣи суть: *2oA%* Сжовта жовчъ), *аііа sanguis* (кровь), *риєдаава зод%* (чорна жовчъ) и *рА* втра (слизь), ведля котрѣихъ и поединчѣй темперамента названо. Коли побзнано значѣнѣ систему нервового для дѣланѣй душевнѣхъ, повстало инѣше поннѣе о темпераментахъ, однако имена тѣи самѣи позбстали. Мѣсто мѣшанинѣ тѣихъ сокѣвъ, уважаеся темпераментъ нко мѣшанина двохъ рѣжнѣхъ власностей нервѣвъ, т. е. ихтѣ вражливѣсти на певий впливъ и дѣдѣливанѣе противъ тѣмъ же. Може прѣте знайтися а) велика вражливѣсть зѣ великою силою бѣдѣливанѣя — хол е р и ч н ѣ й (горячокровнѣй) т е м п е р а м е н т ѣ; б) велика вра

бѣдѣ Г'ипо

историчною

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](https://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](https://www.gnu.org/licenses/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Anarkk

1. [↑https://wikisource.org](https://wikisource.org)

2. [↑https://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](https://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
3. [↑https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](https://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
4. [↑https://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](https://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)